

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Fierde Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030265288496/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

[139] Verdens første Uges fjerde Dag.

Kort Fortale.
(a) Soolen.

DEn Lerke frydefuld i Lufte-Sal hin høje,
 Opluer spiire ræt, mod Verdens liusest Øje, (a)
 Sig atter ned igien til grønnend' Ager svinger,
 Oc hvor hun far oc er, sin Skaber Psalmer siunger:
 Langt meer' end egner dig, din hellig Luth at røre
 Sød-stemmig *Musa* min; af *Helicon* at føre,
 Det lærde Jomfru-Choor, (b) med deris fiils-been ziter,
 Oc bed' at *Orpheus* (c) paa harpen sig befliter,
 Oc *modulerer* saa, at grønnen Skof den springer,
 Oc striden Aargangs-aa, sit Strømme-løb betvinger:
 At mark- oc bierge-vildt fortammer sig oc spægis,
 Oc den kaad-findig Fisk til Land af fryd bevægis.
 Thi, gjør jeg Ørne fluct, oc sveber i det høje,
 Planet oc Stjerne-Choor beskuer med mit Øje:
 Far jeg med bu' oc pæl paa Himmels høje Klipper,
 Min Høg oc Støfver-hund i grønne dale slipper:
 Gaar jeg i roosen-lund violen brun at bryde:
 Oc ind i Snecken triin, blaa Bølgen horer skryde:
 I hvort jeg staaer oc gaaer, med tanken far oc fluer,
 Jeg under stoore scer, Guds mæchtig Gierning skuer.
 Skal jeg da være stum, naar vilde Sangre (d) siunge,
 Naar Skaberen til priis smaa Buske-fugle liunge?
 Det klinge hvor det kand, jeg siunger Gud til ære,
 I Luften oc paa Jord, hvort tancker mig hen bære.

(b) Poetiske
Gudinder som
vel oc sødelig
kunde dicte oc
siunge.
(c) En korstig
Instrumentis,
hvilken Pœ-
tterne herom-
me som den
der kunde
stille Strømme
oc komme.
Skovene til at
dantze,
Virgil. Lib.
IV. Georgi.(d) Fuglene
ere vilde San-
gere.

[140] Men du Guds Aand som højt Propheten (e) forstumt tiide

(e) *Eliam. 2.*
Reg. II. 11.

Paa Ild-liig-røde Vogn, i Luften førde viide,
 Opløft mig højt fra Jord, Sky-borgen lad mig bryde,
 Oc efter egen lyst de blaa pauluner nyde:
 Min Lufte-foormand bliif højt i Planete-gade
 Til Soolens gyldne Vogn, opfør mig uden skade,
 At jeg mig højer op til *Martis* huus kand føje,
 Skøn *Jovem* nest at see *Saturnum* i det høje,
 Saa under *Phæbo* (f) ned til *Venerem* hin boldc,

(f) *Phæbus* er
Soolen.